

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. XVII. Parentes & amici pro Yolanda apud matrem intercedunt. Haec
Conventum magnum indicit super rebus filiae. Adest ad Conventum
Waltherus Meisenburgius. Margarita subito à Deo tacta, & à ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

ornatum, ad iocos, risum, cantum & saltum. Ita toto triduo per summam violentiam Yolanda fingere debuit, quod horrebat animus, mixto plerumque fletu & lacrymis. Tandem miserta eius aliquantum mater, pertæsa etiam tot, quibus eam undique aggrediebatur, assultuum, hoc dedit, ut à choreis libera esset, modò cultum in veste splendoremque suis natalibus dignum adhiberet.

CAPUT XVII.

Parentes & amici pro Yolanda apud matrem intercedunt. Hæc Conventum magnum indicit super rebus filie. Adest ad Conventum Waltherus Meisenburgius. Margarita subito à Deo tacta, & à Walthero monita, flectitur, & veniam à Deo & à filiâ petit, addicitq; impostæ suam ei operam.

A Derat interim nuptialium dierum terminus, iamque abitum adornabant hospites: cum eorum nonnulli, perspecto Yolanda tanto rerum mortalis vitæ fastidio, matrem conveniunt, orantes, ut tandem filia desiderio obsecundet, sinatque ad Cœnobium suum pergere, & immerentem interminabili illo cruciatu vexare desinat. Margarita, mulier haud parum callida, differe,

differre, quàm reijcere amicorum preces, satius esse duxit. Spatium ergò deliberandi petit. Rem esse consilij. Evocaturam se undique, quibuscum maturè omnia perpendat. Nec defuit dicto fides. Exciti prudentes ac probi viri, etiam ex Ordine Prædicatorum. Id palam agebat Margarita: at secretò missis ad Franciscanos nuntijs, rogavit, ut ad conventum adessent, sibi que operam darent.

Erat ei in animo Prumiensium Sanctimonialium collegio Yolandam tradere. [Parthenonem illum condiderat anno M. C. XC. Gerardus Prumiensis Abbas, unà cum Aleydâ Comitissâ Mulbachiâ sorore suâ, attributâ ædiculâ DD. Gordiani & Epimachi Martyrum, honestisque fundis, datâque Antistite Sophiâ Ordinis D. Benedicti.] Sed institutum id Margarita mutare decreverat, & pro eo leges habitumque D. Bernardi introducere, ut eò loci vel alibi extrâ Prædicatorum Ordinem, quod summè ardebat, filiam collocaret. Sed caruit eventu id de Prumiâ Consilium. Nec felicius de evocatis ad Conventum Franciscanis res successit. Siquidem ipsis nescio quâ causâ non comparentibus, venêre Prædicatorum, & inter eos Waltherus Meisenburgius. Quem ut mox affuturum Margarita cognovit, subitò misit, qui suo nomine rogaret, ut per proxima tantisper extrâ conspectum Henrici Comitis subsisteret, donec eî ipsa occurreret. Nec latuit Yolandam propè abesse à Viennâ Waltherum.

rum. Ergò per fidos homines clam dat ad eum litteras, & quæ anxietas premeret constantem tamen infractumque animum, edocet. Excitos à matre Franciscanos, sed horum hætenus adesse neminem: iratum patrem: se matri exosam. Waltherus, quàm lætus Yolandæ constantiâ, tàm eius calamitate mœstus, clam quoque rescribit consolatorias, quidque in eo rerum articulo agendum censeat.

Haud multo post Margarita Waltherum adit, cum eoque sine arbitris collocuta, cautè in omnem partem versando explorat, si quid de Yolanda expiscari possit. At Waltherus Yolandæ monitis circumseptus, omnem tentanti præcludit aditum. Ergò Margarita, iussu in diem crastinum eo loco residere Walthero, unde venerat re infecta redijt, Walthero interim de crastinæ diei eventu magnoperè sollicito. Benè manè adsunt à Margarita nuntij, qui accedere iubent. Waltherus ubi advenit, haud æquis animis acceptus est. Omnibus ingratum atque exosum, Henricus, ne in conspectum quidem dari est passus. Una Yolanda advenisse eum mirificè gaudebat, etsi eius gaudij fructu caruit, cum vitare eius congressum deberet. Et verò additæ ei custodiæ, satis per se à colloquio atque congressu arcebant. Margarita tamen ex insitâ animi integritate, dissimulatâ tantisper irâ, comiter atque urbanè Waltherum accipit.

Inter hæc (mirum dictu!) Margaritæ saxum
illud

illud ferreumque pectus ita repente fractum atque
mollitum est, ut id palam totâ domo pateret, stu-
pente omni familiâ, adeò mutatum Dominæ
animum. Rediverat ipsa secum in gratiam, pul-
sâque irâ, maternum ergâ filiam amorem penitus
revocaverat, sui ipsius victrix tantò nobilior,
quantò altiores ferocioresque spiritus à naturâ
inditos acceperat. Primò Waltherum amicissimè
rogat, ut ad Sacrificium celebrandum se compa-
ret. Ille, cum Margaritam rectè constitutam be-
neque affectam cerneret, familiariter eam & blan-
dè compellans, Quæso te, inquit, quid tandem
tibi decretum de tuâ filiâ, quam ex cœnobio,
ceu ex ipsâ Dei domo subducendo, violasse vi-
deris divinas leges? Te amabo, perpende quid
egeris, & Cœleste Numen verere. Ut maxima
sit Dei clementia, non est tamen perpetua. Suis
definitur illa temporibus. Postquam diu dissi-
mulando seipsam sustentavit atque retinuit, tan-
dem moræ impatiens, quamvis serò, effundit se-
se, & dilationem severitate compensat. Tum tu,
scilicet, deprehensa, ferientem cædentemque
Numinis manum effugies? Per Deum te obsecro,
adverte ad hæc animum. Ne tibi, quàm tua sa-
lus, potiores sint hæ res caducæ atque labiles,
quarum fundamentum est fragilis & liquecens
sine fine glacies. Margarita, hæc Waltheri oratio-
ne oppidò permota, altè ducto suspirio, & mœ-
rore audaciam vincente pristinam, verbis suppli-
cibus & demissis, Vir venerande, inquit, en Deo
G 5 rebellare

rebellare iam nunc desino. Do victas manus. Pudet antè actorum, & peccasse pœnitet; & si est gratiæ ullus locus, te Deumque veniam supplex, & pœnam subire meritam parata, rogo. Cùm hoc dicto, plurimis mersa lacrymis, antè Waltheri pedes humi se prosternit, veniam identidem exposcens. At Waltherus amanter amplexam, humo tollit, moxque ad Sacrificium cum cantu celebrandum sese confert.

Peraçtâ re divinâ, mater Yolandam ad Waltherum salutandum deducit. Yolanda necdum cognitâ matris pœnitentiâ; cautè sibi agendum censuit. Itaque, seu litteris Waltheri antè memoratis admonita, seu suomet artificio, preffit animi gaudium. Maduère tamen etiam invitæ oculi. Ita tum discessum. Prandio deindè sumpto, oblatisque Deo gratijs, intereâ dum ceteri variè laxant animum, Margarita cum Yolandâ Waltherum à cœtu seducit, filiamque ita alloquitur: Mater ego tua supplex à te veniam peto. Nec arrogantiae imputes, quod me matrem appellavi, quæ tot in te mala contuli. Si te cruciando vexandoque parum me pro matre gessisse videor, feci tamen, mihi crede, quod proximum est: feci, inquam, materno animo. Quod si hæc quidem apud te locum habet excusatio, age, me ream ultrò confiteor, damnoque stultitiam ipsa meam. Tu me anteisti longè sapientiâ, quæ immodicè furentem potuisti ferre tot annorum constantiâ. Accedit tam laudi tuæ, quam vituperio

perio meo, quod causæ bonitate me superasti. Tu Deo devota Numen eius sequebâre: ego impia conabar avertere. Sed quàm me criminis huiusce pœniteat, malo ut rebus imposteriorum experire, quam ut verbis contester.

Quantùm adhuc dura atque aspera tibi exstiti, tantùm posthàc, si non amplius, benignam benevolamque & tuis cœptis obsecundantem, senties. Hæc mater, præ dolore flens, dicebat filiæ flenti, sed præ gaudio. Quippè erexerat animum repentina illa matris mutatio. Læta ergo, non tam condonat, quàm imputat matris amoris tot insectationes. Obtestatur per Deum, ut quod pollicita sit, det strenuam operam, ut in cœnobio concupito votis fruatur. Ad hæc mater promissa iterans, ait, per se quidem nullum defore aut laborem aut industriam. Ita inter matrem & filiam redintegrata gratia, deindè inconvulsa stetit, Margarita constantissimè ad extremum usque exequente promissi fidem. Acta hæc pridie profestæ diei Sanctorum omnium.

